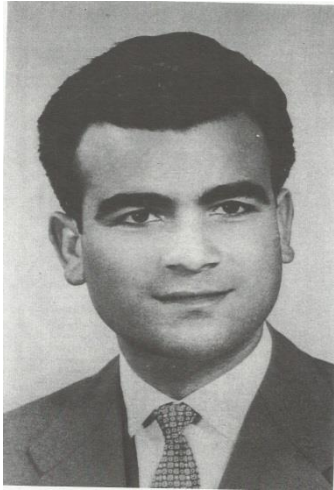
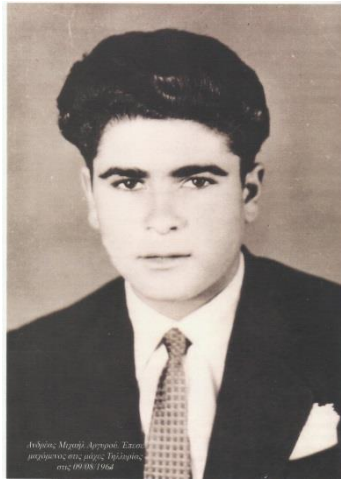

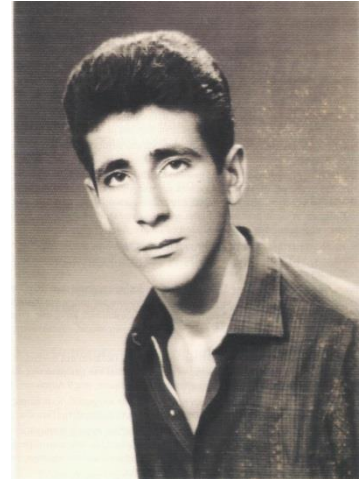
Πολεμίτες πεσόντες κατά τους βομβαρδισμούς στην Τηλλυρία
το 1964

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΡΔΟΣ

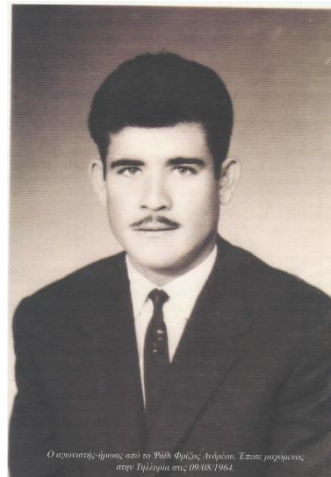
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΧΑΗΛ

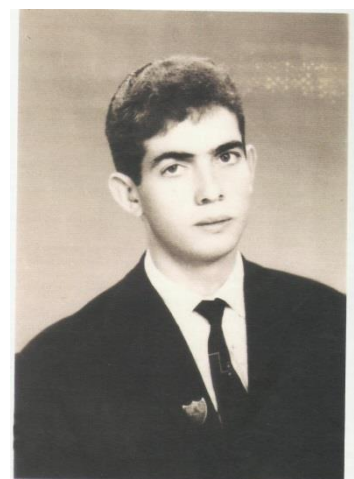
ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

ΦΡΙΞΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ

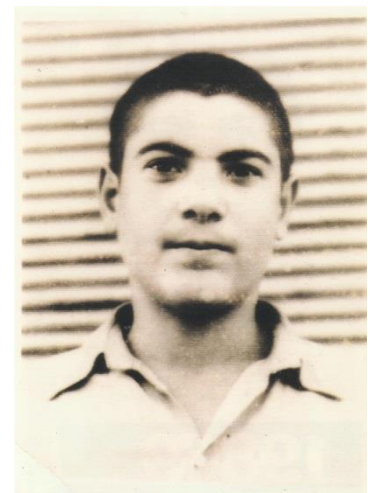
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΖΑΛΟΥΜΗΣ

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Από τον Επιτάφιο του Α.Πιλλά

Στο Πολέμι, Αύγουστος του 1964. Λίγες μέρες ύστερα απ' το μακελιό της Τηλλυριάς. Στο κοιμητήριο πάνω σ' ένα μικρό λόφο με τους 9 ξύλινους σταυρούς στον κοινό τάφο των 9 παλληκαριών που κάηκαν από τις τουρκικές βόμβες "ναπάλμ".

Ύστερα απ' την επιμνημόσυνη δέηση και την επιμνημόσυνη ομιλία αρχίζει ο κόσμος σιγά –σιγά ν' αραιώνει. Πρώτοι οι επίσημοι, ανάμεσα στο πλήθος που αναμερίζει και πίσω τους άντρες, γυναίκες και παιδιά.

Τα παιδιά που και που κοντοστέκουν για λίγες στιγμές και καρφώνουν τα μεγάλα, απορημένα μάτια τους τότε στους μαύρους σταυρούς και τα πολλά λουλούδια και τότε στους μαύρους όγκους των μανάδων, που ξέμειναν και με χαμηλωμένα μάτια πιάσαν τις γωνιές του κοιμητηριού και, γερμένες στον ίσκιο των κυπαρισσιών σιγοθρηνούνε.

Κάποια νέα παλληκάρια -πιθανόν φίλοι των νεκρών- πλησιάζουν κάποιες από δαύτες προφανώς για να τις αποτραβήξουν από το μαύρο σημείο του θανάτου. Εκείνες αδιάφορες σηκώνουν για μια στιγμή τα σκοτεινά μάτια πάνω τους και τότε γυρίζουν προς το πλήθος που ξεμακραίνει αργά και ξανά πιάνουν το μοιρολόι. Τα νέα παλληκάρια δεν επιμένουν. Στέκουν μονάχα ασάλευτα και στρέφουν το βλέμμα προς το πλήθος και τότε χάμου σαν να μετρούν την πίκρα ή το μπόι τους. Και τότες μια από τις μανάδες, αμίλητη, με μια κίνηση απλή και σίγουρη μέσα στο πένθος της, ανακάθεται αντίκρυ στους ξύλινους σταυρούς, λύνει τη μπόλια της κι αρχινά το μοιρολόι:

I

*Σε πήρε η στράτα του χαμού των ομματιών μου αστέρι,
δεν είναι δύση μήτε αυγή κοντά μου να σε φέρει.*

*Σε πήρε η στράτα του χαμού στου λύχνου επά το φως μου,
στην άκρη σβήνεις τ' ουρανού και στην καρδιά του κόσμου.*

*Σε πήρε η στράτα του χαμού που φεύγει στο σκοτάδι
μου μένει ο λύχνος σου σβηστός μες το θολό μου βράδυ.*

Με καίει το φως σαν μια φωτιά κι ο ήλιος στη σκοτεινιά μου,
νιώθω τα χέρια στο κορμί παιδιά στην ερημιά μου.

II

Που μου τον παίρνεις μαύρη γη βαρύ και κρύο χώμα;
πουλάκι άπλερο ήτανε που δεν εχάρη ακόμα.

Φευγάτε, αφήστε με δωνά , να γείρω το κεφάλι,
της γης που τον εσκέπασε να κάνω προσκεφάλι.

Να πέσουν της καρδούλας μου τα δάκρια δροσονέρια
στο μνήμα σου ν' ανθίσουνε γαρουφαλάκια ταίρια.

Χάρε κι αν είσαι χάροντας, τ' αναστενάματά μου,
αγροίκα κι άφηνέ μου τον λίγες στιγμές κοντά μου,

Νάρχεται και στ' αγκάλια μου να γέρνει αναπαμένα
να του χτενίζω τα μαλλιά με χτένια χρυσαφένα.

Νάρχεται στο σπιτάκι μας κάθε πουρνό και δείλι
και παίρνε μου τον της νυχτός τ' άστρον σαν ανατείλει.

Η εργασία έγινε από τη μαθήτρια του Γ1 Δημητριάνα Δημητρίου